

Allen gingen nu mee, want ze wilden toch horen, hoe de Creil de tijding ontvangen zou. Maar ze wachtten zich wel met de stoutmoedige bode de kamer binnen te treden.

Angstig bleven ze voor de deur staan.

Ze hoorden spreken. De vreemdeling vertelde 't gebeurde.

Dan vernamen ze de stem van de baron.

— Dick, Wouter, Martin, Rolf! tierde de meester, waar zijn de leeglopers, de slapers!

Alles bleef stil. Niemand waagde het, zich te vertonen.

Sidderend stonden de bedienden aan de deur der kamer.

— Gij eerst, zei Dick tot Rolf, gij hebt hem laten ontvluchten.

— 'k Heb al genoeg geleden, laat Lambrecht gaan, hij bracht de pater binnen.

— Voor geen geld ter wereld! kloeg de portier.

— En ge zijt de oudste, hernam Rolf.

— Neen, neen, Rolf moet voorgaan! fluisterden de anderen en ze duwden de rampzalige jonkman zo hardhandig naar voren, dat de deur opensprong en de gevangenenbewaarder languit voor de voeten van zijn vertoornde meester rolde.

Deze greep zijn kruk en met dit onzacht wapen gaf hij Rolf een dracht slagen, bulderende:

— Is dat een manier om hier binnen te komen? En geef mij nu rekenschap van de gevangene, lafaard.

— Ik... ik... weet... het niet..., stotterde de sukkel.

De baron werd schijnbaar kalm, waarschijnlijk ter wille van zijn gast, Baru, die glimlachend op dit toneel neerzag.

— Zie, sprak de Creil, ik ben niet kwaad. Sta op en luister. Beantwoord mijn vraag: waar is de gevangene boef?

— Hij... is... weg, stamelde Rolf.

— Weg, weg. Dat is geen antwoord. Hoe is hij weggeraakt?

Rolf wreef aan zijn gezicht, zag smekend naar zijn heer op, dan naar Baru, als wilde hij diens medelijden opwekken, maar slaagde er niet in de spraak terug te krijgen.

— Spreekt ge haast? zei de baron, die alle moeite had zijn drift in te houden.

— Edele... edele heer... ik... ik..., begon Rolf.

— Edele... edele heer... heer, herhaalde de baron, is dat nu een taal voor een groot mens? Ga naar uw moeder en leer er spreken, of koop een papegaai en neem bij die vogel les. Lambrecht, kom gij hier!

De portier strompelde naar voren.

— Wie hebt ge binnen gelaten? vroeg de meester.

— Een arme pater, edele heer, die om huisvesting vroeg. Hoe kon ik nu weten, dat het Jan De Lichte...

— Noem de naam van die verwenste bandiet hier niet! beval de Creil op gestreng toon. 't Is al erg genoeg dat ge hem hier binnen

haalt. 't Wordt oprecht schoon, als ik zelfs mijn bedienden niet meer vertrouwen kan! Maar nu weet ik nog niets. O, gij ezels, ge kunt zelfs nog niet vertellen, wat er voorgevallen is!

— Sta mij toe, edele heer, u alles te verhalen, zei Wouter nu. Met flinke stem deelde hij 't gebeurde mee.

— 't Is goed! hernam de baron, toen de jongeling geëindigd had. Hij is dus weg! Daar is niets meer aan te veranderen. Maar we zullen morgen verder spreken. Allo, dappere helden, keert naar de keuken terug.

De dienaren dropen af.

**

Ondertussen waren Jan De Lichte en Brandijzer al op tamelijke afstand van 't slot.

— Ga nu naar de bende, zei de eerste. 'k Heb andere zaken te vereffenen. Ge hebt gezegd, dat ge mij dankbaar zijt, betoon het, door deze bevrijding aan de makkers te vertellen en wel met zulke woorden, dat de weifelaars geheel aan mijn kant komen.

— Wees gerust, kapitein, antwoordde de andere, want ik noem u reeds kapitein. Onze vroegere hoofdman zou mij aan mijn lot overgelaten hebben en mijn leven ware dan geen duit meer waard. Ge kunt op mij rekenen, 'k ben een uwer trouwste aanhangers, nu en voor altijd!

— Braaf zo! Tot wederziens! Ge zult spoedig nieuws horen van mij.

De bandieten scheidden.

— Dat is een goede stap voorwaarts, mompelde Jan De Lichte bij zich zelve. Zo moet het gaan. Ik ben al bijna baas. Wat de onwilligen betreft, ze zullen zich moeten geven. En nu de hoofdvijand uit de weg geruimd.

Brandijzer spoedde zich naar de vergaderplaats in de verlaten hoeve.

Druipnat kwam hij er toe.

Livina, de waardin en Mie, haar dochter, hadden de handen vol, want er werd veel gedronken.

Daar zaten ze, de ruwe kerels, in hun haveloze kleding, met hun verdierlijkte tronie.

— Brandijzer! klonk het, toen de verlostte boef binnentrad.

— Komt ge uit het water gekropen? vroeg IJzeren Simon spot-tend.

— 't Is een beestachtig weer, mompelde de aangesprokene, maar liever in de regen dan in de kelder van baron de Creil! 't Is daar nog slechter.

— Wat is er gebeurd? riep de een.

— Baron de Creil? sprak een ander.

— Hebt ge in zijn kelder gezeten? vroeg een derde.

— Nog geen uur geleden, hernam de baanstroper. Zijn Rosse Sis, De Schipper, Reepmaker en Pol hier niet geweest?

— Neen, klonk het. Maar vertel op!

— Wel, we waren gevijven, toen we niet ver van het kasteel een heer met zijn dienaren ontmoetten. We randden ze aan. Maar de knechten waren wel gewapend en ook sterker in aantal dan wij. We konden niet winnen. Ik werd gepakt en de anderen moesten vluchten. Men voerde mij mee naar het slot, waar ik in een kelder gestoken werd. Dat gebeurde gister avond. Zo, ge kunt denken dat ik mijn kop scheef liet hangen en al wanhoopte Livina's bier nog te proeven. Maar deze avond kreeg ik bezoek van een pater. 'k Wilde eerst niets van hem weten, maar mijn gevangenebewaarder sloot hem in mijn kot. En weet ge wat die brave pater deed? Hij vijlde mijn keten door, riep de cipier, doofde een fakkel in diens tronie en nam mij mee naar buiten. Die pater was Jan De Lichte!

Van alle kanten klonken uitroepen van verwondering.

— Jan De Lichte is nog eens een man! zei de waardin. Hij durft veel, hij laat zijn mannen niet in de steek. 'k Ben zeker, dat hij nu op weg is om onze arme vriend Mol, die te Kortrijk in 't gevang zucht, te verlossen,

— Daarvoor is het te laat! antwoordde Brandijzer. De Lichte heeft mij zelf verteld, dat hij uit goede bron vernomen heeft, dat onze makker aan de galg gestorven is.

Nieuwe uitroepen verhieven zich, deze keer van wraak en toorn.

— Ja, hernam Brandijzer, die aan zijn belofte dacht, en onze kapitein heeft geen vinger uitgestoken om hem te verlossen. Dan was De Lichte een andere kerel. Hij was op en top een pater, die alle bedienden van 't kasteel bedroog, maar dank aan hem zit ik hier toch gezond en veilig in uw midden. Brr, ik kan er niet aan denken, dat Creil, die grombeer, mij in zijn klauwen zou gehouden hebben. 'k Had ook door een hennepen venster mogen zien, te Aalst op de Grote Markt. Ik zeg maar, leve de nieuwe kapitein, Jan De Lichte!

Allen stemden met dit groep in.

— Laten wij op zijn gezondheid drinken! nodigde Livina, ik tracteer.

Ja, 't wijf was gul, want De Lichte had haar geld gegeven, zeggende:

— Schenk ze maar in! Doch doe uw best, om mij in de hoogte en de kapitein in de laagte te steken.

Brandijzer moest nog menige vraag beantwoorden, nog dikwijls zijn lotgevallen oververtellen.

Jan De Lichte mocht gerust zijn. Hij zou kapitein der boevenbende worden.

WEG MET DE KAPITEIN.

's Avonds kwam Jan De Lichte te Aalst aan. Hij wist, dat de kapitein er zich bevond. Immers de hoofdman vertoefde gaarne, gekleed als een voornaam heer of als een welgestelde koopman, in de grote herbergen, waar hij zich goed liet bedienen.

De Lichte wilde hem nu opzoeken, hem in 't oog houden tot een gunstige gelegenheid zich voordeed, om de lastige, doch de laatste hinderpaal voor zijn meesterschap uit de weg te ruimen.

De snode jongeling had zich vermomd als een grijsaard. De grijze lokken ener pruik hingen over zijn schouders, de valse baard reikte hem tot op de borst.

Een trotse houding aannemende stapte hij de herberg 't Gulden Hoofd op de markt binnen. In de gelagkamer bevonden zich talrijke deftige personen. Met één oogopslag herkende De Lichte de kapitein. Hij liet echter niets merken en vroeg op verwaande wijze een smakelijk avondmaal.

Hij zette zich dan in een hoek van het vertrek en deed alsof ernstige gepeinen hem bezig hielden.

De eigenlijke bendekapitein was in gesprek met een voorname Aalstenaar, aan wie hij had wijs gemaakt dat hij een Gents koopman was.

Jan De Lichte werd spoedig bediend en liet zich de spijsen goed smaken. Eensklaps hoorde hij de kapitein tot een der bedienden zeggen:

— Jonkman, ge moet me verwittigen als de postwagen voor Gent vertrekt!

— Ha, dacht De Lichte, hij gaat met de diligence mee. Wat mag hij in zijn schild voeren? Maar ik vergezel hem. Neen, vogel, 'k laat u niet los. En luidop riep hij:

— Zeg, knaap, geef me eens de rekening. Gauw wat, want ik moet nog verder deze avond!

— Reist ge met de postwagen mee? vroeg de ander.

— Ja, naar Gent. Hoe laat rijdt hij af?

— Ge hebt nog een half uur tijd, heerschap. De koets houdt hier op de markt stil. Hier is uw rekening. 'k Hoop, dat 't maal u gesmaakt heeft.

— Ja, zeker; uw herberg is ook goed bekend. Ziedaar uw geld, steek de rest maar in uw zak.

De schurk wist zijn stem zo te veranderen, dat de kapitein ze niet in 't minst herkende.

Jan De Lichte overdacht wat hem te doen stond.

— Alles hangt af van wat hij zal verrichten, zei hij bij zich

zelve. Naar Gent gaat hij niet; ik vermoed, dat hij onderweg zal uitstappen om dan langs allerlei zijwegen de bende te bereiken. Waarschijnlijk verlaat hij de wagen te Oordegem. In alle geval, we zullen zien. Ik ga hem achterna, en dan... ja, dan ben ik hoofdman in plaats van die lafaard, die met ons geld hier de grote heer uithangt.

Zulke boze gedachten hielden de rover bezig. Hij werd uit die overpeinzingen gewekt door een luid getoeter.

— Het is de diligence, heren, zei de herbergbediende. Maar, daar men de paarden nog wisselen moet, hebt ge volop tijd, om u op uw duizend gemakken gereed te maken.

De Lichte zorgde dat hij de kapitein op de voet volgde en klom onmiddellijk na hem in het ouderwets voertuig.

Er waren maar een drietal reizigers. Een van deze scheen zeer spraakzaam, want bij 't binnenkomen van 't ons bekende tweetal, riep hij vrolijk:

— Hoe meer zielen, hoe meer vreugd! En ook, hoe meer stevige vuisten, hoe beter, want we krijgen nu een slecht eindje baan, naar men vertelt.

— Ik zou weinig kunnen doen, antwoordde De Lichte, want ik heb al zes kruisjes achter de rug, terwijl 't zevende ook reeds in aantocht is. Maar 't is niet schoon van u, mij benauwd te maken. Een slechte weg, zegt ge?

— La, la, ge moet dat zo ernstig niet opnemen, hernam de ander lachend. De mensen overdrijven altijd. Wordt er iemand vermoord, dan maakt Jan er twee van, Miel drie, Frans acht en eindelijk is er een hele parochie van kant gemaakt. Ik moet morgen voor belangrijke zaken te Gent zijn, maar ge verstaat wel, indien er zulk een groot gevaar voor mijn leven was, bleef ik stilletens bij wijf en kinderen, zelfs al kon ik al 't geld van Gent verdienen. En er zit er daar machtig veel!

— Als 't zo is, zei De Lichte, die zich intussen gemakkelijk in een achterhoekje gezet had, als 't zo is, vriend, zal ik maar niet vrez-

zen. — Er is toch slecht volk op de wereld, zo sprak nu een derde reiziger, die, naar zijn kleding te oordelen, een pachter was.

— Altijd geweest, verzekerde de eerste spreker zo stellig, alsof hij reeds Adam gekend en sedertdien nooit de aarde verlaten had. Mijn grootmoeder is al lang in de hemel, maar zij ook vertelde al van wrede dieven en rovers, die juist zoveel om een mensenleven gaven, als ik om een beetje snuif.

Meteen haalde hij zijn snuifdoos uit de zak, en ze aanbiedende, vroeg hij minzaam:

— Nog liefhebbers?

Jan De Lichte maakte er gebruik van.

De kapitein, die in 't midden van de wagen zat, mengde zich niet in 't gesprek en op de aanbieding van de spraakzame reisgenoot,

schudde hij ontkennend het hoofd.

't Duurde niet lang of het zware voertuig zette zich in beweging. Het hotste en botste over de ongelijke straatkeien, schudde en daverde, zodat 't spreken moeilijk werd en ofschoon de koopman, die in Gent belangrijke zaken te doen had, zijn woordenvloed maar lastig bedwingen kon, verminderde 't gesprek allengskens.

Toen de diligence uit de stad reed, zat De Lichte te knikkebollen, de kapitein schijnbaar te slapen, een reiziger vervaarlijk te snorken en de overigen staarden voor zich heen.

De reis was zeer eentonig. Wegens de duisternis viel er buiten niets te zien. Een lantaarn verlichtte maar flauw de wagen; lezen was dus onmogelijk en bovendien dit was een kunst waarin te dien tijde velen onbedreven waren. Een urenlange reis moest dus wel vervelend zijn, daargelaten nog het schokkende vervoermiddel.

Jan De Lichte veinsde slechts slaap. Neen, de schurk dacht niet in 't minst aan sluimeren, zomin als de andere schelm. De eerste zocht naar een goed middel, om zijn snood doel te bereiken; de laatste werd gekweld door onrust, want het was hem niet ontgaan, dat er ontevredenheid in de bende heerste. Een der Bohemers had er hem over ingelicht, alhoewel die verspieder evenmin als de baas zelf vermoedde, dat het misnoegen op een samenzwering was uitgelopen.

De wagen ratelde voort. De hoofdman maakte geen aanstalten om uit te stappen; De Lichte dus ook niet.

De pachter klopte op het vensterke aan de voorkant en riep de wagengeleider toe, dat hij moest stilsthouden.

Met een vriendelijke goede avond verliet hij de diligence.

— De gelukkige kerel is thuis, zei de spraakzame reiziger. 't Is een lange rit tot Gent.

De kapitein scheen uit de slaap te ontwaken.

— Waar zijn we? vroeg hij.

— Tegen Oordegem, antwoordde de conducteur.

— Ik moet er te Melle af.

— Goed, ik zal u verwittigen.

— Ha, dacht De Lichte, te Melle, om dan te overnachten bij Assan, de Egyptenaar. Maar ge zult Assan niet lang zien, dat be-
loof ik u. Melle, dat is nog ver. Kom, ik kan op mijn gemak overden-
ken, wat er nu te doen valt. Ik zal te Quatrecht afstappen. Assan
woont onder Melle. Maar van Quatrecht ben ik er even rap als hij.
Hij rijdt tot Melle, hij heeft dan betere weg. Ja, zo is hij altijd, ge-
steld op een goed leventje. Maar ik ben zo schuw niet om eens over de
akkers te lopen. Bij Assan's hut kom ik hem tegen. Wat dan? Hem
daar doden? Neen. Hij moet te Velzike sterven. Dat is nodig voor
't welgelukken van mijn plan. Kom, laat me denken, wel overleggen.

Voort ging het, de baan naar Gent op. Nu en dan stopte de wa-
gen, maar De Lichte gaf er geen acht op.

Eindelijk kwam het ogenblik om uit te stijgen. Hij betaalde de

vracht, sloeg een ongebaande zijweg in... en toen werd de grijsaard weer de kloeke jongeling. De vermoming werd opgerold tot een bundeltje, dat onder de mantel verdween. En hij, die zo goed de rol van een ouderling gespeeld had, zette 't nu op een lopen dwars over de velden.

De schelm kende de streek en wist ook, in de duisternis, welke richting hij volgen moest, om 't snelst de hut van Assan te bereiken.

**
*

Assan was een dier zwervers, welke uit de Oosterse landen afkomstig waren en hier Zigeuners, Bohemers of Egyptenaren genoemd werden.

Door hun zeden en gewoonten, door hun kleding en vooral ook door hun uitzicht, onderscheidden ze zich van het volk, in welks midden ze leefden.

Velen leefden van marskramerij en gingen de boeren lastig vallen met hun gevlochten manden of grove weefsels. Anderen waren ketellappers. Maar de meesten schroomden niet te stelen als de raven en talrijke Egyptenaren behoorden tot de bende, wier kapitein met hen verwant scheen.

Assan telde reeds meer dan zestig jaren. Hij was 't zwerven van dorp tot dorp moe en leefde nu in een armzalige hut. Waarvan? Niemand wist het van allen die hem omringden en een soort bijgelovige vrees voor hem koesterden.

De bende echter bezat in Assan een behendig verspieder, die goede inlichtingen geven kon over rijke en welstellende burgers en boeren. De oude schelm oefende de geneeskunst uit. En al bestempelden velen die als zwarte kunst, toch ging men spoedig zijn hulphalen in grote nood, zowel voor mensen als voor dieren.

Assan was nog op, toen Jan De Lichte aan de deur klopte.

— Wie daar? klonk het van binnen.

— Allen voor één, riep de jonkman.

De deur vloog open.

Assan herkende bij 't weifelend licht ener kaars de bezoeker en zei verwonderd:

— Gij hier!

— Ja, ik moet de kapitein spreken. Is hij hier niet?

— Neen, maar toch verwacht ik hem. Is er groot nieuws?

— Ja, ernstig nieuws, onrustbarend zelfs.

— Toch geen zaken van 't gerecht? hernam de Egyptenaar verschrikt.

— Neen, neen, stel u gerust. Zolang de Fransen hier huizen, moeten we daar nog niet voor vrezen.

— Wat dan?

— Ge zijt nog al nieuwsgierig. Ge weet wat de regel is. Eerst de baas, dan de anderen. En ik moet gehoorzaam zijn.

— Maar voor mij moet ge niets verzwijgen. De kapitein heeft voor mij geen geheimen.

— Daar ben ik zo zeker niet van.

Het oog van de oude man fonkelde.

— Geheimen voor mij? kreet hij. Weet ge dan niet dat ik de raadgever der bende ben!

— Al wat ik weet is, dat de kapitein juist vertelt wat hij kwijt wil wezen en zijn geheimen aan niemand vertelt, al neemt hij de schijn aan, sommige personen geheel zijn vertrouwen te schenken.

Jan De Lichte bereikte zijn doel. Hij wist dat de Egyptenaars licht geraakt waren, altijd achterdocht koesterden. Deze enkele verdachtmaking zou voldoende zijn, om bij Assan kwaad bloed te zetten tegen de hoofdman.

De grijsaard zweeg. De jongeling verbeidde de komst zijns meesters.

— En waarom komt ge de kapitein hier zoeken? hernam de Bohemer na een wijl.

— Wel, omdat hij zo dikwijls in uw hut is. Kan ik hem niet ontmoeten, dan zal ik elders zoeken.

— Nu, ik verwacht hem, maar ben niet zeker van zijn bezoek.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of de man, die men bedoelde, klopte aan de deur.

Toen hij binnentrad, zag hij verwonderd Jan De Lichte aan.

— Welke zaken hebt ge hier? vroeg hij half verstoord.

— 'k Moet een ernstig woord tot u spreken, kapitein.

— Laat horen!

— Maar 't is voor u alleen.

— Assan is mijn vertrouwde. Allo, spreek, als ik u gebied!

De Egyptenaar keek zegevierend de jongeling aan.

— Uw komst bij de bende is zeer noodzakelijk, hernam De Lichte. Er heerst ontevredenheid, die zeer gevaarlijk kan worden.

De hoofdman werd kwaad en mompelde een verwensing.

— En wie zijn de schuldigen? vroeg hij driftig.

— O, er zijn er zoveel! Alles gaat echter in stilte, ik ben niet in 't komplot, maar merkte toch, dat er een samenzwering gesmeed wordt. Alleen uw onmiddellijke tegenwoordigheid kan alles nog redden.

— Ik zal komen. Ga maar voorop en wacht mij bij de kromme eik. Ge kent die plaats, nietwaar?

— Ja, kapitein. Hoe laat zal ik er u vinden?

— Tegen vijf uur. Maar vertrek nu, want ik moet met Assan enige zaken bespreken.

De jongeling gehoorzaamde.

— Ha, mompelde hij buiten, nu gebiedt hij nog, nu spreekt hij als een koning. Ga! Vertrek! Spreek op! Maar om vijf uur zal 't zijn: Uit de weg! Uw rijk is uit. O, wat jeukten mijn handen om hem

naar de keel te springen, hem neer te werpen, hem en Assan. Maar neen, ik wil mijn plan uitwerken tot het einde. Te Velzike zal hij sterven.

De schurk stapte snel door; er lag een grote wandeling voor hem. 't Was nu tegen elf uur. Er bleven hem nog zes uren over, dat was tijd genoeg.

Nabij Oosterzele werd hij in zijn overpeinzingen gestoord door een zonderling geluid. Hij spitste de oren. Velen zouden verschrikt voorbij gelopen zijn, maar De Lichte niet. Hij vreesde geen spoken of geesten.

— 't Lijkt wel een bel, mompelde hij. 't Komt nader. Laat ik maar doorstappen, dan zal ik de drager dier bel, 't zij mens of dier, ontmoeten. Misschien een paard voor een kar. Maar in de nacht? En hier op deze zijbaan? Wat mag dat beduiden?

Weldra pinkte een lichtje in de verte.

— Ha, zei De Lichte, nu weet ik wat er ginds gaande is. Een berechting! Er ligt iemand op sterven en de pastoor van Oosterzele gaat hem de laatste Sacramenten geven. Nu, ik zal hem niet storen, die brave man. Doch 't is beter dat niemand mij ziet. Ik zal een ogenblikke wegduiken.

De schelm kroop in de gracht langs de baan.

't Duurde niet lang, of de berechting stapte hem voorbij.

Daar, de dienaar des Heren, de man des vredes, die vertroosting ging brengen aan een stervende, hier een rover, een schurk, welke gereed stond bloed te vergieten!

Maar de berechting liet geen indruk op het zwart gemoed van de boef, die spoedig weer op de weg sprong en zijn reis vervolgde.

— Had ik enige gezellen, dacht hij, we zouden als tijdverdrijf onze neus eens ergens binnensteken. Maar alleen, dat ware te gevaarlijk en vooral nu mijn meesterschap naakt. Ha, dan heb ik te gebieden, dan zal men mij kapitein noemen! We zullen eens rap rijk zijn! Als de baas nu maar komt! Maar, ja, hij zal komen! Hij vreest dat de bende in oproer zal geraken en zich haasten om de orde te herstellen. Maar 't is te laat!

**
*

Niet lang na het heengaan van de jongeling vertrok ook de kapitein. 't Bendehoofd was omtrent dertig jaar. Niemand zijner mannen kende nauwkeurig zijn verleden. Men wist, dat zijn vader een Egyptenaar was geweest, maar waar hij geboren werd en zijn jeugd had doorgebracht, niemand kon het zeggen, dan misschien alleen Assan en deze zweeg als een graf.

De kapitein was vroeger een leurder zoals al zijn rasgenoten; zag hij de kans gunstig, dan stal hij; anderen vergezelden hem, bewonderden zijn stoutmoedigheid en zagen hem weldra als hun overste aan. Aldus ontstond de bende, die met de dag groter werd.

Maar de kapitein stelde zich dan als een heerser aan en eiste, dat men hem blindelings zou gehoorzamen. Hij wist zich steeds bij de gevaarlijke ondernemingen achteruit te houden, zonder echter te vergeten 't grootste gedeelte van 't gestolene op te strijken.

Jan De Lichte, de heerszuchtige jongeling, wist hiervan meesterlijk partij te trekken, om zich zelf tot hoofdman te verheffen.

't Was tegen vijf uur, toen de kapitein aan de Kromme Eik aankwam. Deze boom stond aan de zoom van het bos in de onmiddellijke nabijheid van Boechout, waar, zoals we weten, de verzamelplaats der rovers was.

Jan De Lichte was ook op zijn post. Met een kloppend hart bespiedde hij de aankomst van hem, wiens plaats hij wilde innemen.

— Ha, ge zijt er, mompelde de kapitein. Wat nu te doen?

— Ik weet een goed middel, om de bende weer op poten te stellen, zei de jongeling zich voor de hoofdman plaatsende.

— Welk? vroeg deze trots.

— Dit! riep de ander, zijn mes in 't hart van de niets vermoedende man ploffende.

De getroffene wankelde, viel achterover, sloeg nog een vreselijke blik op zijn moordenaar, scheen nog iets te willen zeggen, maar kon niets meer uitbrengen dan een rauw geluid.

De laatste hinderpaal was uit de weg geruimd.

Haastig sleepte de schurk het lijk in het woud en verborg het tussen de struiken onder de bladeren.

— Tot deze avond, zei hij met een duivelse glimlach.

**

Geheel de dag vertoonde De Lichte zich aan niemand der benedeleden. Hij wilde wachten tot 's avonds, wanneer zijn vrienden samen waren.

De voor- en namiddag duurden hem lang; de uren kropen traag voort.

Livina en haar dochter bevonden zich alleen in de kroeg.

— Jan blijft lang weg, zei de bazin. Hij is nu al uit sedert gistermorgen. Waar mag hij zitten?

— Zou François gelijk hebben; hij zegt dat De Lichte met een Egyptisch meisje verkeert. Maar dat zou hem duur te staan komen! sprak Mie op driftige toon.

— Ge moet al dat gebabbel niet geloven, François is jaloers op onze toekomstige kapitein. En bovendien, hij ziet u ook gaarne en zal natuurlijk allerlei kwaad van zijn medevrijer vertellen. Ge zult zien, dat Jan met u trouwt. Geloof uw moeder, ze heeft meer van de wereld gezien dan gij.

— Ik hoop dat ge de waarheid spreekt, maar, zo hij mij bedriegt, 'k zou in staat zijn hem de ogen uit zijn kop te krabben!

— Kom, stel u zo dwaas niet aan, ik hoor volk.

Twee mannen traden binnen; 't waren Egyptenaars.

— Is de kapitein hier nog niet? vroeg een hunner.

— 'k Heb de baas al in geen twee weken meer gezien. Mijn herberg is voor hem te gemeen! antwoordde Livina smalend.

— Let op uw woorden, zei de eerste spreker, Stijn genaamd.

— En spreek wat gemanierder over uw hoofdman, voegde zijn gezel Ira, er bij.

— We mogen in ons huis toch zeggen wat we willen, riep Mie kwaad. Moeder en ik zijn hier baas en niemand anders, verstaat ge dat? vervolgde de deerne, haar stevige vuisten in haar zijden zettende en het tweetal uitdagerend aanstarend.

— Er moet hier wat gebeurd zijn! sprak Stijn tot Ira.

— Of met u is er iets geschied! zei de waardin. Zeg me dan: waar zit de baas? Of heeft hij ons vergeten?

— Assan brengt toch zijn bevelen over, hernam Stijn. Assan vangt hem tijdens zijn afwezigheid.

— Wij hebben met Assan niets te stellen, kreet Mie. Hij is een lid der bende, gelijk de anderen. We moeten door die grijskop niet gedrild worden. Als de kapitein moe is, ons te besturen, dat hij 't dan zegt!

— Bravo! riep nu een derde bezoeker, die de ellendige kroeg binnentrad.

't Was IJzeren Simon.

— Dat is spreken! ging hij voort. Onze baas is weg. Niemand weet waar en toch moeten we geduldig op hem wachten! Kom, Mie, laten wij eens tikken op zijn plaatsvervanger.

— Plaatsvervanger! herhaalde Stijn geheel verbaasd.

— Wel ja, weet ge dan niet wat er gebeurd is? vroeg Simon. Weet ge waarlijk niet dat we een andere kapitein hebben, een met staal in 't bloed, en die durft?

— Maar geef dan toch een woordje uitleg! zei Ira ongeduldig. Wij weten van niets.

— Ze weten van niets! hernam Simon lachend. Wacht dan maar, vrienden. Ge zult 't al horen, zo ge wat geduld hebt.

De kroeg geraakte allengskens vol.

Haveloze kerels traden binnen, zetten zich op een ruwe bank, of een wrakke krukstoel of eenvoudig maar met de rug tegen de muur.

Er heerste een zonderlinge stemming.

Er zou iets ernstig gebeuren: men las het op 't gelaat van sommige rovers. Maar deze, de best ingelichten, spraken zo raadselachtig, zo geheimzinnig.

Rond acht uur werd de deur opengestoken.

Jan De Lichte was daar.

Aller ogen vestigden zich op hem.

De jonkman wierp een goudstuk op de schenkbank en riep:

— Livina, laat ons drinken, schenk in voor iedereen!

Meteen monsterde hij het gezelschap.

— Vrienden, sprak hij, 't is gedaan.

Allerlei uitroepen weerklonken.

— Is hij dood? vroeg IJzeren Simon.

— Wie, dood! schreeuwden anderen, die men buiten de samen-zwering gelaten had.

— Stilte, gebod De Lichte, ik zal uitleggingen geven!

Meteen fluisterde hij Simon iets in 't oor, waarna deze onmiddellijk de kroeg verliet.

Nu nam de moordenaar des kapiteins het woord.

— Gezellen, zo sprak hij, zijn wij zwakke vrouwen of mannen? Moeten we bedelend langs de baan zwerven of gaan we ons verrijken? Zijn wij schooiers of rovers, zegt het mij!

— Rovers! brulden de schelmen.

— Ja, rovers, hernam de jongeling, rovers die altijd platzak zijn; rovers, die zich in gevaar begeven, om een ander vet te mesten. Ik heb onze kapitein te Aalst gezien in een deftige afspanning. Gij hebt geen duit, maar onze baas at en dronk als een rijke vogel. Moet dat nog langer duren?

— Neen, neen! klonk het van alle kanten.

Maar Ira stond op en sprak luid:

— Jan De Lichte, ge zijt een lafaard. Ge vreest onze kapitein, maar nu hij afwezig is, durft ge hem belasteren.

De Lichte zag rood van toorn, maar hield zich in.

— Ira, antwoordde hij, ge zijt een Egyptenaar en de baas is er ook een. Daarom spreekt ge hem voor. Wij, Vlamingen, worden bestuurd door een vreemdeling, en dat in onze eigen streek. Maar we zouden er niet om geven, zo die vreemde kapitein ons goed behandelde. Doch hij leeft op onze kosten.

— Ge vreest hem, hernam Ira.

— Ik, hem vrezen? Komt, mannen, volgt mij naar buiten, 'k zal het u tonen.

Driftig drong 't gezelschap naar buiten.

Een kreet van verrassing steeg op. Aan een boom, verlicht door een vuur, dat IJzeren Simon ontstoken had, hing het lijk van de kapitein.

— Zoveel vreesde ik hem! riep de jonkman op zegevierende toon. Daar is de man, die ons wilde uitbuiten, maar ik was zijn slaaf niet!

— Verraad! schreeuwde Ira.

— Ha, ge vreest voor uw leven, hernam De Lichte. Ik herhaal het, we zijn niet verstoord op de Egyptenaars. Simon, begraaf nu de man. En, vrienden, wie is nu uw kapitein?

— Jan De Lichte! Jan De Lichte! klonk het luid.

— Komt dan mee binnen, we zullen mijn aanstelling vieren.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 3

EERSTE JAARGANG

20 OCTOBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489